

NORSK LOVTIDENDE

Utgitt efter offentlig foranstaltning ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 16.	Utgitt 2 mai.	1927
---------	---------------	------

Skrivelse fra Arbeidsdepartementet, hvorved i henhold 23 april. til lov om motorvogn av 20 februar 1926, § 19, annet ledd, jfr. § 36, første ledd, fastsettes følgende som gjeldende inntil videre:

Under teleløsning kan motorvognkjøring forbys på hovedveien Opland fylkesgrense mot Buskerud gjennom Sør-Aurdal til Bjørge veiskil i Nord-Aurdal, Opland fylke.

Forbudet gjelder dog ikke postbiler og motorsykler og heller ikke uopsettelige tjenestereiser som foretas av læger, dyrlæger, jordmødre og veivesenets funksjonærer, samt transport av syke som trenger hurtig hjelp.

Bestemmelse om når og i hvilken utstrekning forbudet skal iverksettes treffes av lensmannen (veitilsynsmannen) efter bemyndigelse av veivesenets overingeniør.

Disse bestemmelser trer i kraft straks.

Skrivelse fra Arbeidsdepartementet, hvorved i henhold 23 april. til lov om motorvogn av 20 februar 1926, § 19, annet ledd, jfr. § 36, første ledd, fastsettes følgende som gjeldende inntil videre:

Under teleløsning kan motorvognkjøring forbys på hovedveien gjennom Frøysådalen — fra Iveland stasjon til Birketveit i Iveland herred, Aust-Agder fylke.

Forbudet gjelder ikke uopsettelige tjenestereiser som foretas av læger, dyrlæger, jordmødre og veivesenets funksjonærer samt transport av syke som trenger hurtig hjelp.

Bestemmelse om når og i hvilken utstrekning forbudet skal iverksettes treffes av lensmannen (veitilsynsmannen) efter bemyndigelse av veivesenets overingeniør.

Disse bestemmelser trer i kraft straks.

Skrivelse fra Arbeidsdepartementet hvorved i henhold 23 april. til lov om motorvogn av 20 februar 1926, § 19, annet ledd, jfr. § 36, første ledd, fastsettes følgende som gjeldende inntil videre:

23 april. Under teleløsning og ellers når føreforholdene gjør det nødvendig kan motorvognkjøring forbys på hovedveiene i Bjørnskinns og Bodin herreder, Nordland fylke.

Forbudet gjelder dog ikke uopsettelige tjenestereiser som foretas av læger, dyrlæger, jordmødre og veivesenets funksjonærer samt transport av syke som trenger hurtig hjelp.

Bestemmelse om når og i hvilken utstrekning forbudet skal iverksettes treffes av lensmannen (veitilsynsmannen) etter bemyndigelse av veivesenets overingeniør.

Disse bestemmelser trer i kraft straks.

Samtidig opheves de i departementets skrivelse av 13 april 1926 utferdigede bestemmelser om motorvognkjøring under teleløsningen i Bjørnskinns og Bodin herreder.

25 april. **Skrivelse** fra Justisdepartementet, hvori meddeles at departementet ifølge bemyndigelse gitt ved kongelig resolusjon av 16 januar 1925 i henhold til lov nr. 1 av 6 juni 1891 om politivedtekter for rikets herreder har stadfestet en av herredsstyret for Nittedal herred den 8 april d. å. vedtatt beslutning om ophevelse av § 17 i de gjeldende politivedtekter for herredet.

Beslutningen trer i kraft straks.

26 april. **Skrivelse** fra Handelsdepartementet om, at Lofotopsynet er hevet lørdag den 30 april istedenfor — som anført i departementets skrivelse av 20 dennes — torsdag den 28 april.

27 april. **Bruksregler** for Eidsvoll bygdealmenning, vedtatt av almenningsstyret i møte den 14 januar 1927 og approbert av Landbruksdepartementet 27 april 1927.

§ 1. Almenningsstyret ansetter skogbestyrer og det nødvendige personale til å forestå skogdriften og føre tilsyn med almenningen. Almenningsstyret ansetter en regnskapsfører og kasserer, der har å føre almenningens regnskaper, besørge inntektene innkrevet i rett tid og forvalte almenningens midler, alt under almenningsstyrets kontroll og efter dets instruks. Almenningsstyret ansetter 2 revisorer, som må være bruksberettigede men ikke medlemmer av almenningsstyret.

§ 2. De bruksberettigede har innen 15 august hvert år å innsende til almenningsstyret skriftlig rekvisisjon av ethvert slags virke, som de trenger. Enhver rekvisisjon må inneholde opplysning om eiendommens navn, g.nr. og b.nr. samt om hvortil det rekvirerte skal brukes. Til rekvisisjoner, som innkommer efter fristen, tas intet hensyn, med-

mindre almenningsstyret måtte finne at særlige omstendigheter er til stede. 27 april.

§ 3. Skogbestyreren sammen med almenningsstyret bestemmer under hensyntagen til skogens rasjonelle drift, hvor meget der skal åvirkes for året. Almenningsstyret gjennomgår derefter de innkomne rekvisisjoner og bestemmer under hensyntagen til bruksbehovet hvad enhver rekurent skal erholde. Almenningsstyret fastsetter prisen på virket. Denne bør være så stor at den minst dekker arbeidsomkostningene og administrasjonsutgiftene.

§ 4. Betalingen for virket fra almenningen erlegges til kassereren efter styrets nærmere bestemmelse. Skjer ikke betalingen til fastsatt tid, har almenningsstyret rett til å beregne renter fra forfallsdag efter Norges Banks diskonto.

§ 5. All hugst skjer for almenningskassens regning.

§ 6. Bruksberettiget, som står til rest med betaling for virke fra foregående eller tidligere år kan nektes ny bevilgning, inntil restansen er betalt.

§ 7. Intet virke, som er bevilget fra almenningen må gis ringere eller annen anvendelse enn ved rekvisisjonen opgitt. Blir bevilget virke ikke avhentet innen 2 år faller det tilbake til almenningen uten erstatning til den som har fått det bevilget. Lar en bruksberettiget bevilget virke ligge, så det tar skade, eller ikke anvender virket efter bestemmelsen, kan han helt eller delvis nektes bevilgning.

§ 8. Almenningsstyret har rett til å iverksette foretagender, som anses besparende eller gavnlige for skogen, såsom tilvirkning av brenntorv, skogkultur m. v.

§ 9. Almenningsstyret har for å spare skogen adgang til å gi tilskudd til anvendelse av varigere byggematerialer enn tre.

§ 10. Almenningsstyret har å påse at nærværende regler ikke overtredes, samt å begjære overtredelse påtalt, hvis saken ikke ordnes i mindelighet.

§ 11. Overtredelse av disse regler er belagt med straff.

§ 12. De eldre bruksregler for almenningen opheves fra den tid, de nye bruksregler trer i kraft.

Skrivelse fra Arbeidsdepartementet, hvorved i henhold 27 april. til lov om motorvognar av 20 februar 1926, § 19, annet ledd, jfr. § 36, første ledd, fastsettes følgende som gjeldende inntil videre:

Under teleløsning og ellers når føreforholdene gjør det nødvendig kan motorvognkjøring forbyes på hovedveiene i Sigdal og Ådal herreder, Buskerud fylke.

Forbudet gjelder dog ikke uopsettelige tjenestereiser som foretas av læger, dyrlæger, jordmødre og veivesenets

27 april. funksjonærer samt transport av syke som trenger hurtig hjelp.

Bestemmelse om når og i hvilken utstrekning forbudet skal iverksettes treffes av lensmannen (veitilsynsmannen) efter bemyndigelse av overingeniøren for veivesenet.

Disse bestemmelser trer i kraft straks.

28 april. **Skrivelse** fra Socialdepartementet, hvori meddeles, at departementet i medhold av kongelig resolusjon av 25 april 1924 i henhold til lov nr. 5 av 2 april 1917 § 3 har bestemt at den som i Vardø herred gjør sig en næring av å drive herberge fra 1 juni d. å. å regne skal ha bevilling.

Videre har departementet i henhold til samme lovs § 5 stadfestet den av Vardø herredsstyre i møte den 13 desember 1926 fastsatte vedtekt for herberger og beverternæringen i Vardø herred —, dog med en enkelt endring.

Den stadfestede vedtekt som inntil videre gjøres gjeldende fra og med 1 juni d. å. er sålydende:

§ 1. Enhver der gjør sig en næring av å drive herberge, hotell, losjhus og lignende eller bevertning med mat eller drikke, skal sørge for, at der i de dertil benyttede lokaler intet forefaller, som strider mot orden og sømmelighet. Berusede personer må ikke tilstedes adgang til bevertningssteder eller herberge.

§ 2. Ingen må i herberge eller bevertninger finnes i åpenbar beruset tilstand eller gjøre sig skyldig i vold som eller støiende optreden, hvorved andre av husets beboere eller omboende forstyrres og heller ikke på annen måte vise uanstendig eller forargelig opførsel.

§ 3. Bevertningssteder skal i tiden 1 september til 1 mars holdes lukket fra kl. 10 aften til kl. 6 morgen og i tiden 1 mars til 1 september fra kl. 12 aften til kl. 6 morgen. Søn- og helligdager åpnes først kl. 5 eftermiddag. I denne tid må ingen bevertning med mat eller drikke finne sted, og ingen gjester innlates eller opholde sig på sådanne steder. Disse bestemmelser gjelder ikke bevertning av reisende og faste spisegjester i herberge. Det er overlatt politiet ved enkelte leiligheter å gi særlig tillatelse til å lukke senere og åpne tidligere. Politiet kan i alle tilfelle hvor det finner, at vedkommende verter ikke overholder den tilbørlige orden eller hvorved naboene forstyrres ved støi i lokalet, pålegge lukning. Politiets tillatelse kan når som helst og uten varsel tilbakekalles. Ved forskriftene i denne § gjøres ingen forandring i de om tiden for salg og skjenk-

ning av brennevin, øl, vin, fruktvin og mjød ifølge lovgiv- 28 april.
ningen gjeldende bestemmelser.

§ 4. Kvinnelig betjening under 18 — atten — år er forbudt.

§ 5. På bevertningssteder med tilliggelser, hvor der bevertes med mat eller drikke, er det forbudt å fortære avhentede eller medbragte rusdrikke. Jfr. lov av 1 august 1924 § 46.

§ 6. Politiets funksjonærer kan når som helst i den tid herberge og bevertningssteder er åpne inispisere disse og alle rum, som står i forbindelse med dem.

§ 7. Et avtrykk av disse vedtekter skal opslås på et lett i øienfallende sted i ethvert herberge og enhver bevertning.

§ 8. Overtredelse av disse vedtekter er belagt med straff. Jfr. straffelovens § 339,2.

Lov om lægers rettigheter og plikter.

29 april.

Nr. 1.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 5 april 1927 sålydende:

§ 1. Rett til å utøve lægevirksomhet og kalle sig læge har:

1. den som har bestått medisinsk embedseksamen her i riket og derefter har fått autorisasjon som læge av vedkommende regjeringsdepartement;
2. den som, uten å ha underkastet sig medisinsk embedseksamen her i riket, av Kongen i henhold til gjeldende lov har fått tillatelse til å utøve lægevirksomhet, i den utstrekning tillatelsen bestemmer. Før sådan tillatelse gis, skal erklæring være innhentet fra det medisinske fakultet og medisinalstyrelsen.

§ 2. For å få autorisasjon må ansøkeren godtgjøre:

1. at han har medisinsk embedseksamen;
2. at han har utført den praktiske tjeneste, som Kongen til enhver tid setter som betingelse for å kunne utøve lægevirksomhet;
3. at han fører en hederligandel.

Videre må han skriftlig avgi løfte om å ville utøve lægevirksomheten overensstemmende med hvad ære og samvittighet krever.

Departementet kan ikke nekte autorisasjon, medmindre der foreligger de samme grunner, som kan medføre tap av en meddelt autorisasjon; se § 16.

Departementets nektelse kan bringes inn for Kongen.

§ 3. Kongen kan efter forslag fra det medisinske fakultet og medisinalstyrelsen bestemme at nærmere angitte under-

29 april. søkelses-og behandlingsmåter, som kan medføre fare for den sykes liv eller helbred og til hvis anvendelse det er nødvendig å ha en særlig utdannelse utover den, som forlanges for å få medisinsk embedseksamen, bare skal kunne utøves av læger, som har særlig autorisasjon dertil av departementet.

Hvad der skal kreves av lægen for at han kan få sådan autorisasjon og i hvilken utstrekning den skal gjelde, fastsettes av departementet.

Departementets nektelse av å meddele autorisasjon kan bringes inn for Kongen.

§ 4. Når en læge vil gi avkall på sin autorisasjon og dermed på retten til å utøve lægevirksomhet, må han gjennom vedkommende offentlige læge og fylkesmann avgi erklæring om det til departementet. Erklæringen skal være ledsaget av det utferdigede autorisasjonsdokument.

På samme måte kan han gi avkall på særlig autorisasjon efter § 3.

§ 5. Enhver læge har rett til med de innskrenkninger, som bestemmes i lov eller i forskrift gitt med hjemmel i lov, å forskrive lægemidler, som er nødvendig for utøvelsen av hans virksomhet.

Kongen gir med den begrensning, som følger av lægens taushetsplikt, almindelige bestemmelser om resepters avfattelse og kan efter innhentet uttalelse fra det medisinske fakultet og medisinalstyrelsen fastsette, at resept for spesielt nevnte lægemidler skal opbevares på apotek til eftersyn for vedkommende tilsynsmyndighet. I fornødent fall kan sådan resept kreves fremlagt som bevismiddel under straffesak og under søksmål, som reises til fradømmelse av vedkommende læges rett til å utøve lægevirksomhet eller til fradømmelse av offentlig lægestilling.

§ 6. Når en læge nedsetter sig for å drive lægevirksomhet i et distrikt, skal han melde dette til vedkommende offentlige læge.

Hvis en læge tillike regelmessig utstrekker sin virksomhet til andre distrikter, skal han også gi melding til den offentlige læge i disse distrikter.

På samme måte skal han melde flytning fra distriktet og opphør med lægevirksomheten.

§ 7. Enhver læge plikter på anmodning uopholdelig å yde den lægehjelp han evner personlig eller ved stedfortreder, når han efter de foreliggende opplysninger eller sitt kjennskap til sykdomstilfellet må anta, at lægehjelp er påtrengende nødvendig i anledning barnsnød, sværere ulykkestilfelle, forblødninger, forgiftninger, eller andre sykdomstilstander efter Kongens nærmere bestemmelse.

Er lægen syk, overanstrengt eller har han annet gyldig

forfall eller er han over 70 år, inntretr ikke plikten. Det samme 29 april.
gjelder når han har forvisset sig om at hjelpen i betimelig tid Nr. 1.
kan bli ydet av annen læge som efter sin stilling er nærmere
til å yde den.

§ 8. For den bistand en læge har ydet i henhold til foregående paragraf, kan han kreve en passende godtgjørelse av fattigvesenet på det sted, hvor lægehjelpen blev ydet, dersom han ikke efter påkrav får betalingen av den syke eller den som har betalingsplikten. Dette gjelder ikke læge som plikter å yde lægehjelpen uten særskilt betaling.

Forsåvidt den syke anses i henhold til fattiglovgivningen å trenge fattigvesenets hjelp, får den læge, som fører tilsynet med de fattige syke på stedet, bare den vanlige godtgjørelse for behandling av sådanne.

Kravet på fattigvesenet kan fremsettes tidligst 1 måned og senest 6 måneder efterat bistanden blev ydet. Kravet må bare omfatte godtgjørelse for hjelp som er ydet i henhold til foregående paragraf som påtrengende nødvendig, og ikke godtgjørelse for mulig fortsatt lægehjelp.

Tvist om størrelsen av denne godtgjørelse av fattigvesenet avgjøres av medisinalstyrelsen. Enhver av partene kan innbringe dens avgjørelse for departementet.

§ 9. Det beløp, som efter foranstående paragraf er lagt ut av offentlig kasse, kan kreves erstattet efter de regler, som er fastsatt i fattiglovgivningen om refusjon og utpantning.

Når fattigvesenet søker erstatning, skal det sørge for, at også statskassen i tilfelle får refundert utlegg. Er erstatningen ikke tilstrekkelig til å dekke utleggene, skal den fordeles forholdsmessig.

§ 10. Når en læge får under behandling noget sykdomstilfelle, som han antar hører til de epidemiske og smittsomme sykdommer, som er gjenstand for det offentliges særlige forsorg, skal han på hensiktsmessig måte gi de forskrifter, som han anser nødvendige for å hindre sykdommens videre utbredelse eller som er påbudt av rette myndighet.

Hvis han ikke selv er ordfører i stedets helseråd, skal han snarest melde til denne sykdommens natur og øvrige forhold, som kan være av interesse for det offentlige sundhetsvesen, og redegjøre for de forholdsregler han har gitt.

Hvis ordføreren i helserådet ikke er distriktets offentlige læge, skal helserådsordføreren innberette til denne om sykdomstilfellet og de foranstaltninger som er truffet.

Hvilke epidemiske og smittsomme sykdommer skal være gjenstand for det offentliges særlige forsorg, avgjøres av departementet, som kan fastsette meldingens form og fremsendelsesmåte.

§ 11. Enhver praktiserende læge skal for hvert år gi en

29 april. almindelig beretning om sin virksomhet efter forskrifter som Nr. 1. Kongen eller den han bemyndiger gir.

Enhver praktiserende læge skal ved utgangen av hver måned eller oftere, om helserådet fordrer det, sende dets ordfører en opgave over de tilfelle av epidemiske og smittsomme sykdommer, som lægen har iaktatt. Om avfattelsen av disse opgaver treffer medisinalstyrelsen nærmere bestemmelser.

§ 12. Kongen eller den han bemyndiger kan efter innhentet uttalelse fra det medisinske fakultet og medisinalstyrelsen treffe bestemmelse om plikt for læger til å gi andre innberetninger om sin virksomhet enn nevnt i foregående paragraf. De sykes navn kan i disse innberetninger ikke kreves oppgitt.

Enhver læge er pliktig til å gjøre ordnede optegnelser over sin lægevirksomhet i den utstrekning at han kan gi innberetninger efter denne og foregående paragraf.

Kongen gir nærmere regler om på hvilken måte disse optegnelser skal gjøres, deres opbevaring og videre behandling.

I fornødent fall kan bekreftet utskrift av optegnelse kreves fremlagt som bevismiddel under straffesak og under søksmål som reises til fradømmelse av vedkommende læges rett til å utøve lægevirksomhet eller til fradømmelse av offentlig lægestilling.

§ 13. Enhver læge skal ved sine reiser, forskrivning av lægemidler og øvrige forordninger iaktta den sparsomhet, som en forenelig med de sykes og det offentliges tarv.

§ 14. Enhver læge er pliktig til med de innskrenkninger, som er fastsatt i lov, å iaktta taushet om det som blir betrodd ham under utøvelsen av hans kall eller som han derunder får rede på om folks legems- eller sykdomsforhold.

Samme taushetsplikt har lægens medhjelpere.

§ 15. En læge har ikke rett til å utøve lægevirksomhet i den tid han selv eller hans ektefelle innehar bevilling som apoteker eller styrer apotek.

§ 16. Dersom en læge på grunn av sinnssykdom eller sjelelig svekkelse eller på grunn av misbruk av sterke drikke eller bedøvende midler anses uskikket til å utøve sin virksomhet, kan retten hertil frakjennes ham ved dom for den tid tilstanden varer.

Kongen kan, fra den tid han beslutter sak reist og inntil den er avgjort ved endelig dom, frata vedkommende retten til å utøve lægevirksomhet.

I sådanne saker faller forliksmegling bort. Hvis lægen gir avkall overensstemmende med § 4, første ledd, kan søksmål undlates eller saken heves.

§ 17. En læge, som i henhold til foregående paragraf er fradømt eller har gitt avkall på retten til å utøve lægevirksomhet, kan på ansøknings gis ny autorisasjon av departe-

mentet, når han på betryggende måte godtgjør, at der ikke 29 april.
lengere foreligger sådan tilstand som nevnt. Nr. 1.

§ 18. Enhver som i medfør av bestemmelser i denne lov får kjennskap til forhold, som er omhandlet i §§ 5, 12, 14 og 16, har den samme taushetsplikt som lægen selv.

§ 19. Nærmere regler til gjennomførelse av bestemmelser i denne lov kan gis av Kongen.

§ 20. Overtredelse av bestemmelsene i denne lov eller av de med hjemmel i samme gitte forskrifter straffes med bøter eller med fengsel inntil 3 måneder, forsåvidt strengere straff for tilfellet ikke er fastsatt i den almindelige straffelovgivning.

Hvis en læge undlater å avgi de i §§ 10 og 11 omhandlede opgaver og innberetninger innen de frister, som blir fastsatt, kan vedkommende fylkesmann ilegge ham en bot av fra kr. 5,00 til kr. 50,00 for hver uke eller måned han oversitter fristen. Boten kan inndrives ved utpantning og tilfaller efter departementets nærmere bestemmelse innretning med et formål, som kommer trengende læger ellers lægers efterlatte til gode.

§ 21. Denne lov trer i kraft fra den tid, Kongen bestemmer.

Bestemmelsene i §§ 1, første ledd, og 2 får dog ikke anvendelse på de læger som ved lovens ikrafttreden efter de daggjeldende regler har erhvervet rett til å utøve lægevirksomhet.

Fra samme tid opheves:

Forordning om medicis og apotekere av 4 desember 1672, dens §§ 1—4, 7, 8, 9 og 10.

Kanc. Prom. av 6 september 1794 om å iaktta økonomi ved medisinalutgiftene.

Resolusjon av 13 februar (kanc. plakat av 3 mars) 1807 om avgivelse av innberetninger.

Resolusjon av 11 januar (kanc. plakat av 17 januar) 1809, dens §§ 1 og 2 om anmeldelse av opholdssted og underskrift på resepter samt dens § 8.

Kanc. Prom. av 21 februar 1809 om forpliktelse for de autoriserte læger til å motta til forpleining de syke, som et kantonerende eller marsjerende regiment måtte efterlate sig.

Resolusjon av 3 mai (kanc. plakat av 14 mai) 1813 angående den for læger fastsatte takst for tilsyn med syke,

samt for øvrig enhver bestemmelse, som måtte stå i strid med, hvad der er fastsatt i denne lov.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott den 29 april 1927.

HAAKON.

(L. S.).

Ivar Lykke.

N. F. Leganger.

29 april,
Nr. 2.

Lov om tannlægers rettigheter og plikter.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 5 april 1927 sålydende:

§ 1. Rett til å utøve tannlægevirkksomhet og kalle sig tannlæge har:

1. den som har bestått tannlægeeksamen her i riket og deretter har fått autorisasjon som tannlæge av vedkommende regjeringsdepartement.
2. Den som, uten å ha underkastet sig tannlægeeksamen her i riket, av Kongen i henhold til gjeldende lov har fått tillatelse til å utøve tannlægevirkksomhet, i den utstrekning tillatelsen bestemmer. Før sådan tillatelse gis, skal erklæring være innhentet fra styret for Statens Tannlægeinstitutt og medisinalstyrelsen.

Ret til å utøve tannlægevirkksomhet har også enhver, som har rett til utøve lægevirkksomhet.

§ 2. For å få autorisasjon må ansøkeren godtgjøre:

1. at han har tannlægeeksamen;
2. at han har utført den praktiske tjeneste, som Kongen til enhver tid setter som betingelse for å kunne utøve tannlægevirkksomhet;
3. at han fører en hederligandel.

Videre må han skriftlig avgi løfte om å ville utøve tannlægevirkksomheten overensstemmende med hvad ære og samvittighet krever.

Departementet kan ikke nekte autorisasjon, medmindre der foreligger de samme grunner, som kan medføre tap av en meddelt autorisasjon; se § 9.

Departementets nektelse kan bringes inn for Kongen.

§ 3. Kongen kan efter forslag fra styret for Statens Tannlægeinstitutt og medisinalstyrelsen bestemme at nærmere angitte undersøkelses- og behandlingsmåter, som kan medføre fare for den sykes liv eller helbred, og til hvis anvendelse det er nødvendig å ha en særlig utdanning utover den, som forlanges for å få tannlægeeksamen, bare skal kunne utøves av tannlæger, som har særlig autorisasjon dertil av departementet.

Hvad der skal kreves av tannlægen for at han kan få sådan autorisasjon og i hvilken utstrekning den skal gjelde fastsettes av departementet.

Departementets nektelse av å meddele autorisasjon kan bringes inn for Kongen.

§ 4. Når en tannlæge vil gi avkall på sin autorisasjon og dermed på retten til å utøve tannlægevirkksomhet, må han gjenne vedkommende offentlige læge og fylkesmann avgi erklæring om det til departementet. Erklæringen skal være ledsaget av det utferdigede autorisasjonsdokument.

På samme måte kan han gi avkall på særlig autorisasjon 29 april.
etter § 3. Nr. 2.

§ 5. Bestemmelser om en tannlæges virksomhet og om de lægemidler som han er berettiget til å anvende, samt om de innberetninger han skal avgi, gis av Kongen eller den han bemyndiger.

Det kan derunder fastsettes, at resept for spesielt nevnte lægemidler skal opbevares på apotek til eftersyn for vedkommende tilsynsmyndighet.

I fornødent fall kan sådan resept kreves fremlagt som bevismiddel under straffesak og under søksmål som reises til fradømmelse av vedkommende tannlæges rett til å utøve tannlægevirksomhet eller til fradømmelse av offentlig tannlægestilling.

§ 6. Når en tannlæge nedsetter sig for å drive tannlægevirksomhet i et distrikt, skal han melde dette til vedkommende offentlige læge.

Hvis en tannlæge tillike regelmessig utstrekker sin virksomhet til andre distrikter, skal han også gi melding til den offentlige læge i disse distrikter.

På samme måte skal han melde flytning fra distriktet og opphør med tannlægevirksomheten.

§ 7. Enhver tannlæge er pliktig til å gjøre ordnede optegnelser over sin tannlægevirksomhet i den utstrekning at han kan gi innberetninger efter § 5.

Kongen gir nærmere regler om på hvilken måte disse optegnelser skal gjøres, deres opbevaring og videre behandling.

I fornødent fall kan bekreftet utskrift av optegnelse kreves fremlagt som bevismiddel under straffesak og under søksmål som reises til fradømmelse av vedkommende tannlæges rett til å utøve tannlægevirksomhet eller til fradømmelse av offentlig tannlægestilling.

§ 8. Enhver tannlæge er pliktig til med de innskrenkninger, som er fastsatt i lov, å iakttå taushet om det som blir betrodd ham under utøvelsen av hans kall eller som han derunder får rede på om folks legems- eller sykdomsforhold.

Samme taushetsplikt har tannlægens medhjelpere.

§ 9. Dersom en tannlæge på grunn av sinnssykdom eller sjelelig svekkelse eller på grunn av misbruk av sterke drikke eller bedøvende midler anses uskikket til å utøve sin virksomhet, kan retten hertil frakjennes ham ved dom for den tid tilstanden varer.

Kongen kan, fra den tid han beslutter sak reist og inntil den er avgjort ved endelig dom, frata vedkommende retten til å utøve tannlægevirksomhet.

I sådanne saker faller forliksmegling bort.

Hvis tannlægen gir avkall overensstemmende med § 4 første ledd, kan søksmål undlates eller saken heves.

29 april. § 10. En tannlæge, som i henhold til foregående para-
 Nr. 2. graf er fradømt eller har gitt avkall på retten til å utøve tann-
 lægevirksomhet, kan på ansøkning gis ny autorisasjon av
 departementet, når han på betryggende måte godtgjør, at der
 ikke lenger foreligger sådan tilstand som nevnt.

§ 11. Enhver som i medfør av bestemmelser i denne lov
 får kjennskap til forhold som er omhandlet i §§ 5, 7, 8 og 9
 har den samme taushetsplikt som tannlægen selv.

§ 12. Overtredelse av bestemmelsene i denne lov eller av
 de med hjemmel i samme gitte forskrifter straffes med bøter
 eller med fengsel inntil 3 måneder, forsåvidt strengere straff
 for tilfellet ikke er fastsatt i den almindelige straffelovgivning.

Hvis en tannlæge undlater å avgi de i § 5 omhandlede
 innberetninger innen de frister, som blir fastsatt, kan ved-
 kommende fylkesmann ilegge ham en bot av fra kr. 5,00 til
 kr. 50,00 for hver uke eller måned han oversitter fristen. Boten
 kan inndrives ved utpantning og tilfaller efter departementets
 nærmere bestemmelse innretning med et formål, som kommer
 trengende tannlæger eller tannlægers efterlatte til gode.

§ 13. Denne lov trer i kraft fra den tid, Kongen be-
 stemmer.

Bestemmelsene i §§ 1, første ledd, og 2 får dog ikke an-
 vendelse på de tannlæger og læger som ved lovens ikraft-
 treden efter de dagjeldende regler har rett til å praktisere.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og
 bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott den 29 april 1927.

HAAKON.

(L. S.).

Ivar Lykke.

N. F. Leganger.

29 april. Lov om forandring i lov om utførelse av de
 Nr. 3. offentlige lægeforretninger av 26 juli 1912,
 jfr. lov nr. 5 av 16 juli 1920.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 5 april
 1927 sålydende:

I.

§ 8 i lov om utførelsen av de offentlige lægeforretninger
 av 26 juli 1912 skal lyde således:

For å kunne ansettes i nogen av de offentlige lægestil-
 linger, som omhandles i denne lov, må vedkommende ha be-
 stått medisinsk embedseksamen her i riket og ha autorisa-
 sjon som læge. Kongen kan dessuten gjøre adgangen til alle
 eller nogen av disse stillinger avhengig av en særskilt prøve.

II.

29 april.
Nr. 3.

Denne lov trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.
Loven kommer ikke til anvendelse på den, som innen lovens ikrafttreden har bestått medisinsk embedseksamen her i riket.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott den 29 april 1927.

HAAKON.
(L. S.).

Ivar Lykke.

N. F. Leganger.

Lov om forandring av kvaksalverlovgivningen av 29 april 1871 med tilleggslov av 6 juni 1889. Nr. 4.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 5 april 1927 sålydende:

I.

§ 3 i lov om forandring i kvaksalverlovgivningen av 29 april 1871, jfr. lov av 6 juni 1889 skal lyde således:

Hvis nogen, der hverken her i riket har autorisasjon som læge eller av Kongen er meddelt bevilling til å utøve lægepraksis, tar syke i kur, og han derhos enten:

- a. har gitt sig titel eller betegnelse (såsom doktor eller læge), der er skikket til å bibringe almenheten den forestilling, at han er autorisert læge, eller som på annen måte for den, der har begjært eller samtykket i å benytte hans hjelp, uriktig har utgitt sig for å være autorisert til å yde denne; eller
- b. anvender lægemidler, som det er forbudt apotekerne å utlevere til alle og enhver; — eller
- c. er vesentlig omstreifer; eller
- d. ikke har opholdt sig her i riket i 3 år; eller
- e. her i riket har utstått straffarbeide; straffes han med bøter eller fengsel.

Med samme straff blir den å anse, der uten sådan hjemmel, som i denne paragraf omhandlet, tar syke i kur og derunder uten vedkommende helseråds tillatelse behandler sådanne farlige epidemiske eller smittsomme sykdommer, som ifølge den gjeldende sundhetslovgivning antas å inngå under det offentlige særlige forsorg.

På samme måte straffes den, som uten å ha autorisasjon som læge eller tannlæge her i riket tar syke i kur og der-

29 april. under anvender undersøkelses- eller behandlingsmåter, hvor-
Nr. 4. til der for læger eller tannlæger kreves særlig autorisasjon.

II.

Denne lov trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og
bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott den 29 april 1927.

HAAKON.

(L. S.).

Ivar Lykke.

N. F. Leganger.

29 april. **Kongelig kunngjørelse om arveavgift til stats-**
kassen for budgett-året 1 juli 1927 til
30 juni 1928.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

Stortinget har under 2 d. m. fattet følgende beslutning:

§ 1. I budgett-terminen 1 juli 1927—30 juni 1928 skal
der til statskassen erlegges avgift av i dette tidsrum fallen arv,
hvad enten den tilfaller arvinger efter loven, ved testament
eller efter overenskomst, herunder arveforskudd, hvorav av-
gift ikke allerede er erlagt, og dødsghaver (jfr. lov av 23 sep-
tember 1921 §§ 2 og 3).

§ 2. Avgiften erlegges efter nedenstående regler:

- a. Av arv, som tilfaller arvelaterens slektninger i rett ned-
stigende linje samt adoptivbarn, der er adoptert før deres
fylte 18de år, så vel som pleiebarn og stebarn, som finnes
å kunne likestilles med sådanne adoptivbarn, erlegges:

av de første kr. 5 000,00 av hver enkelt arvelodd intet			
>	arveloddens næste kr.	10 000,00	 1 pct.
>	—	> 10 000,00	 2 >
>	—	> 10 000,00	 3 >
>	—	> 20 000,00	 4 >
>	—	> 30 000,00	 5 >
>	—	> 30 000,00	 6 >
>	—	> 30 000,00	 8 >
>	—	> 40 000,00	 10 >
>	—	> 50 000,00	 12 >
>	—	> 50 000,00	 15 >
>	—	> 100 000,00	 20 >
>	—	> 100 000,00	 25 >
>	dens overskytende beløp		30 >

- b. Av arv som tilfaller arvelaterens foreldre erlegges: 29 april.
av de første kr.	3 000,00		intet
> > næste >	10 000,00		3 pct.
> > — >	10 000,00		4 >
> > — >	20 000,00		5 >
> > — >	20 000,00		6 >
> > — >	30 000,00		8 >
> > — >	30 000,00		10 >
> > — >	40 000,00		12 >
> > — >	40 000,00		15 >
> > — >	50 000,00		20 >
> > — >	50 000,00		25 >
> > — >	100 000,00		30 >
> > — >	100 000,00		35 >
> det overskytende beløp			40 >
- c. Av arv, som tilfaller arvelaterens søsken eller disses slektninger i rett nedstigende linje eller arvelaterens ektefelles slektninger i rett nedstigende linje, rett opstigende linjes første ledd og første sidelinje eller ektefeller av arvelaterens slektninger i de samme linjer og ledd, erlegges:
av de første kr.	1 000,00	av hver enkelt arvelodd	intet
> arveloddens næste kr.	9 000,00		6 pct.
> — — >	10 000,00		7 >
> — — >	20 000,00		8 >
> — — >	20 000,00		10 >
> — — >	30 000,00		12 >
> — — >	30 000,00		15 >
> — — >	40 000,00		20 >
> — — >	40 000,00		25 >
> — — >	50 000,00		30 >
> — — >	50 000,00		35 >
> — — >	100 000,00		40 >
> dens overskytende beløp			50 >
- d. Av arv, som tilfaller legater, stiftelser, selskaper og foreninger, forsåvidt de alene har almennyttige formål, og styret har sitt sæte her i landet, erlegges ingen avgift, medmindre der helt eller delvis er forbeholdt medlemmer av en bestemt familie fortrinsrett til nytelse av rentene, i hvilket tilfelle der blir å erlegge avgift med 10 pct.
- e. Av all annen arv erlegges:
- forsåvidt arven tilfaller vedkommende efter testament:

av de første kr.	1 000,00	av hver enkelt arvelodd	intet
> arveloddens næste kr.	9 000,00		10 pct.
> — — >	10 000,00		12 >
> — — >	20 000,00		15 >
> — — >	20 000,00		20 >
> — — >	40 000,00		25 >

29 april.	av arveloddens næste kr.	50 000,00		30 pct.
	> — — —	> 50 000,00		35 >
	> — — —	> 100 000,00		40 >
	> dens overskytende beløp			50 >
2.	forsåvidt arven tilfaller vedkommende efter loven (ab intestato):			
	av de første kr. 1 000,00 av hver enkelt arvelodd intet			
	> arveloddens næste kr.	9 000,00		20 pct.
	> — — —	> 10 000,00		25 >
	> — — —	> 20 000,00		30 >
	> — — —	> 20 000,00		35 >
	> — — —	> 40 000,00		40 >
	> — — —	> 50 000,00		45 >
	> — — —	> 50 000,00		50 >
	> — — —	> 100 000,00		55 >
	> dens overskytende beløp			60 >

§ 3. Fra avgiftsplikten undtas:

1. Arvemidler (arveforskudd, gaver) som tilfaller arvelaterens ektefelle.
2. Boer, hvis hele beholdne arvefalne formue er under kr. 2 000.
3. Arvemidler, der tilfaller personer, som stod i tyendeforhold til arvelateren ved dennes død forsåvidt angår den del av arven, som ikke overstiger et beløp av kr. 2 000,00.

Denne Stortingets beslutning bringes herved i utøvelse.

Gitt på Oslo slott den 29 april 1927.

Under Vår hånd og rikets segl.

HAAKON.

(L. S.).

Ivar Lykke.

N. F. Leganger.

Rettelse.

I «lov om vergemål for umyndige» av 22 april 1927 (nr. 3) — inntatt i Lovtid. 1ste avd. nr. 15 for iår s. 263 flg. — er der under trykningen innløpet en feil, idet der i § 96 står (pag. 278, 4de linje fra oven): forordning av 19de august 1735 om adskillig justitien og rettens betjenter vedkommende § 26 —, skal være: forordning av 19de august 1735 osv. vedkommende, § 25.

Utgiver: Byråchef Young.

Grøndahl & Søn's boktrykkeri. Oslo.